

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 41/2019-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti AGREL s. r. o., Strojnícka 14, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 36 Cb 25/2013-567 z 11. októbra 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti AGREL s. r. o. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. decembra 2018 doručená sťažnosť spoločnosti AGREL s. r. o., Strojnícka 14, Prešov (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Marekom Radačovským, Žriedlová 3, Košice, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 36 Cb 25/2013-567 z 11. októbra 2018 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva: *«V právnej veci žalobcu CHLADEX, s.r.o., so sídlom: Dubíkova 2, Nitra 949 01, IČO: 46 248 668 proti žalovanému AGREL, s.r.o., so sídlom: Strojnícka 14, Prešov 080 06, IČO: 36 335 151 vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn.: 36Cb/25/2013 sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 105 730 EUR titulom nezaplatenia ceny za vykonanie diela.*

Súd prvého stupňa vydal v predmetnom spore platobný rozkaz č. k. 36Rob/420/2012-24 zo dňa 09.10.2012, proti ktorému podal žalovaný odpor. Uznesením č. k. 36Cb/25/2013-27 zo dňa 07.11.2012 bol žalovaný zaviazaný na zaplatenie súdneho poplatku za podaný odpor v sume 7 850 EUR, pričom tento bol zaplatený dňa 07.03.2013 (ďalej aj len „Súdny poplatok I“).

V predmetnom spore si žalovaný uplatnil vzájomný návrh, ktorý bol najprv vylúčený na samostatné konania (pod sp. zn.: 36Cb/378/2015 a 36Cb/80/2014) a neskôr spojený na spoločné konanie pod sp. zn. 36Cb/80/2014 o zaplatenie 815 675,43 EUR s prísl.

Za vzájomný návrh bol žalovanému vyrubeny súdny poplatok v sume 33 193,50 EUR, ktorý dňa 26.07.2013 bol aj riadne uhradený, pričom tento poplatok je vedený pod sp. zn.: 36Cb/25/2013, a to aj napriek tomu, že sa týka spojených konaní vedených pod sp. zn.: 36Cb/80/2014 (ďalej aj len „Súdny poplatok 2“).

Písomným podaním zo dňa 18.07.2016 zobrať Sťažovateľ v konaní pod sp. zn.: 36Cb/80/2014 vzájomnú žalobu o zaplatenie 815 675,43 s prísl. späť, pričom súčasne žiadal vrátiť súdny poplatok, a to s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch. K späťvzatiu vzájomnej žaloby o zaplatenie 815 675,43 s prísl. došlo pred prvým pojednávaním. Pre úplnosť uvádzame, že v súvislosti s týmto nárokom boli vo veci vytýčené viaceré termíny pojednávania, avšak ani v jednom prípade nedošlo k vlastnému (vecnému) prejednaníu veci, a teda s poukazom na konštantnú judikatúru sa má za to, že ide o späťvzatie pred prvým pojednávaním.

Uznesením Okresného súdu Prešov zo dňa 22.11.2016, ktoré bolo v Obchodnom vestníku č. 227/2016 zverejnené pod č. K026845 dňa 28.11.2016 súd potvrdil reštrukturalizačný plán žalovaného a skončil reštrukturalizáciu žalovaného.

Keďže nárok žalobcu uplatňovaný v konaní vedenom na pod sp. zn.: 36Cb/25/2013 je nárokom titulom pohľadávky, ktorá sa v reštrukturalizácii uplatňuje prihláškou, dňom zverejnenia uznesenia súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku sa toto konanie vedené Okresným súdom Trenčín pod sp. zn.: 36Cb/25/2013 zo zákona zastavilo.

Listom zo dňa 19.12.2016 žalovaný informoval súd o skončení reštrukturalizácie dlžníka, účinku na prebiehajúce konanie (pod sp. zn.: 36Cb/25/2013), pričom žiadal o vrátenie zaplatených súdnych poplatkov.

Súd prvej inštancie ohľadom vrátenia súdneho poplatku nijako nereagoval, a preto sa žalovaný opätovne obrátil na súd so žiadosťou o ich vrátenie listom zo dňa 18.09.2018

Súd prvej inštancie prostredníctvom listu vyššieho súdneho úradníka zo dňa 21.09.2018 (číslo: /25/2013-562) označeného ako „Odpoveď na žiadosť o vrátenie súdnych poplatkov“ informoval (nakoľko list nespĺňa atribúty formálneho rozhodnutia) Sťažovateľa o tom, že súdny poplatok sa vracia iba v prípade, že k zastaveniu konania došlo pred prvým pojednávaním, čo nie je prípad predmetného sporu, nakoľko konanie bolo zastavené dňa 28.11.2016 a prvé pojednávanie sa konalo dňa 17.05.2013.

Následne vyšší súdny úradník odcitoval ustanovenie § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Z. z. o súdnych poplatkoch, podľa ktorého poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, žaloby na obnovu konania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania alebo dovolanie odmietlo alebo vzalo späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz.

Súd prvej inštancie v tomto štádiu sa celkom zjavne vyjadroval k Súdnemu poplatku 1 za podaný odpor.

K uvedenému listu súdu zo dňa 21.09.2018 (číslo: /25/2013-562) v predchádzajúcom bode tohto podania zaslal Sťažovateľ súdu doplnenie svojho predchádzajúceho listu (dokument označený ako „Žiadosť o vrátenie zaplatených súdnych poplatkov-doplnenie“ zo dňa 28.09.2018), kde vyjadril nesúhlas s interpretáciou zákonného ustanovenia § 11 ods. 3 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Zákon o súdnych poplatkoch“), nakoľko táto je podľa Sťažovateľovho názoru v rozpore s jeho doslovným znením, nakoľko ustanovenie § 11 ods. 3 zákona Zákon o súdnych poplatkoch uvádza:

Poplatok splatný podaním žaloby, návrhu na začatie konania, odvolania, žaloby na obnovu konania alebo dovolania sa vráti, ak sa konanie zastavilo, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania alebo dovolanie odmietlo alebo vzalo späť pred prvým pojednávaním bez ohľadu na to, či bol vydaný platobný rozkaz.

Znenie zákona nijako explicitne nespája zastavenie konania so späťvzatím žaloby pred prvým pojednávaním. Na základe uvedeného Sťažovateľ žiadal o vrátenie zaplatených súdnych poplatkov.

Súd prvej inštancie následne uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/25/2013 -567 zo dňa 11.10.2018 vydaným sudcom, rozhodol tak, že:

Žiadosť žalovaného o vrátenie súdneho poplatku zo dňa 18.09.2018 sa zamieta. (ďalej aj „Uznesenie“).

V odôvodnení Uznesenia súd uviedol, že Súdný poplatok 1 vo výške 7 850 EUR ako aj Súdný poplatok 2 vo výške 33 193,50 EUR bol riadne zaplatený, pričom však obidva sú vedené pod sp. zn.: 36Cb/25/2013.

Rovnako tak po odcitovaní ustanovení § 11 ods. 3 a § 13 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch uzavrel, že zamietol žiadosť o vrátenie súdnych poplatkov, nakoľko predmetné poplatky boli zaplatené dňa 26.07.2013 a 07.03.2013, pričom súd nemôže rozhodnúť o ich vrátení po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom boli zaplatené. Ide o prekluzívnu lehotu, ktorá uplynula skončením roku 2016. Akákoľvek bližšia, podrobnejšia, a teda presvedčivejšia argumentácia dôvodov svojho rozhodnutia v napádanom Uznesení absentuje.»

3. V sťažnosti sa ďalej uvádza: „*Keďže toto zamietajúce Uznesenie vydané konajúcim sudcom obsahovalo poučenie o možnosti podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia s inštrukciou, kde odvolanie podať a čo má obsahovať (všeobecné náležitosti podania, odvolacie dôvody, odvolací návrh), Sťažovateľ podal z dôvodu právnej istoty (s poukazom na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 173/2010-13 zo dňa 5. mája 2010 v spojení s odlišným stanoviskom sudcu Milana Lálíka) v zmysle uvedeného poučenia odvolanie zo dňa 24.10.2018.*“

4. Podľa názoru sťažovateľky: *«V prvom rade sa súd v napádanom Uznesení nijako nevysporiadal s tým, na základe akého procesného predpisu postupoval pri jeho vydávaní, a teda či prípadne aplikoval skoršie znenie Zákona o súdnych poplatkoch s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 766/2013 z 12. novembra 2014 alebo postupoval v zmysle Uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 159/2018-10 zo dňa 22. marca 2018, a teda postupoval podľa aktuálnej právnej úpravy...*

K dôvodnosti vrátenia súdneho poplatku

a. Súdny poplatok 1 mal súd podľa názoru Sťažovateľa vrátiť, nakoľko Zákon o súdnych poplatkoch v ustanovení § 11 ods. 3 ráta s jeho vrátením v prípade zastavenia konania ako samostatného dôvodu na vrátenie. Znenie zákona nijako explicitne nespája zastavenie konania so späťvzatím žaloby pred prvým pojednávaním. Nesprávny právny záver súdu vidí Sťažovateľ v tom, že súd vôbec neprihliadol na tú skutočnosť, že k zastaveniu konania došlo ešte v roku 2016, teda ešte pred uplynutím trojročnej lehoty. Súd teda nepostupoval správne, keď bezodkladne po tom, ako nastali skutočnosti na zastavenie

súdneho konania nebol dôsledný a nerozhodol súčasne aj o vrátení súdneho poplatku. V prípade, žeby súd riadne a dôsledne dodržal procesný postup, zostali by zachované procesné práva strane v konaní a súčasne legitímna nádej na vrátenie súdneho poplatku.

b. Súdny poplatok 2 mal súd vrátiť, nakoľko bol zaplatený v súvislosti s iniciovaním nového konania 36Cb/80/2014, pričom došlo k späťvzatiu vzájomnej žaloby pred prvým pojednávaním. Právny názor súdu, že tento poplatok nie je možné vrátiť pre uplynutie 3 ročnej lehoty je nesprávny, nakoľko Zákon o súdnych poplatkoch výslovne ráta s výnimkou prípadu späťvzatia žaloby pred prvým pojednávaním, konkrétne v zmysle ustanovenia § 13 ods. 3 Zákona o súdnych poplatkoch „O vrátení poplatku podľa § 11 nemôže súd rozhodnúť po uplynutí troch rokov od konca kalendárneho roka, v ktorom bol zaplatený; to neplatí, ak sa žaloba, návrh na začatie konania, odvolanie, žaloba na obnovu konania, dovolanie alebo kasačná sťažnosť vzala späť pred prvým pojednávaním.“ Súd teda nesprávne aplikoval právo, keď Súdny poplatok 2 nepodriadil citovanej norme, a nerozhodol o jeho vrátení Sťažovateľovi.»

5. Sťažovateľka napadnuté rozhodnutie považuje za arbitrárne, nepreskúmateľné a zjavne neodôvodnené. V dôsledku toho došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 a čl. 51 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

6. Sťažovateľka v petite podanej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Základné práva Sťažovateľa spoločnosti AGREL s.r.o., so sídlom: Strojnícka 14, Prešov 080 06, IČO: 36 335 151, zapísaná v Obchodnom registri Okresného súdu Prešov, odd.: Sro, vložka číslo: 31777/P podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy SR, článku 20 ods. 1, 4 Ústavy SR, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR na súdnu ochranu, článku 46 ods. 4 Ústavy SR a článku 51 ods. 1 Ústavy ako i čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

na spravodlivý proces, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/25/2013 - 567 zo dňa 11.10.2018 porušené boli.

Uznesenie Okresného súdu Trenčín č. k. 36Cb/25/2013 - 567 zo dňa 11.10.2018 zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Trenčín, aby v nej znovu konal a rozhodol.

Okresný súd v Trenčíne je povinný do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie Sťažovateľovi vo výške 41 043,50 EUR (slovom štyridsaťjedentisícštyridsaťtri eur a päťdesiat centov) na účet Sťažovateľa.

Okresný súd v Trenčíne je povinný uhradiť Sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.030,84 EUR bez DPH, 1.237,01 EUR s DPH, DPH vo výške 206,17 EUR, a to do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu. “

II.

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

12. Podľa čl. 20 ods. 4 ústavy vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

14. Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

15. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

18. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

19. Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľky a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľka nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré jej zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorých zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

20. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú v občianskom súdnom konaní povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05), podľa ktorého sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky,

ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

21. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

22. Podstata námietok sťažovateľky vychádza z jej tvrdení o tom, že o vrátení súdneho poplatku 1 mal okresný súd rozhodnúť z dôvodu zastavenia konania a o vrátení súdneho poplatku 2 mal okresný súd rozhodnúť z dôvodu späťvzatia vzájomnej žaloby pred prvým pojednávaním. V sťažnosti sťažovateľka uviedla, že proti napadnutému rozhodnutiu podala odvolanie z 24. októbra 2018, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté. Sťažovateľka sa domáha ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom a zároveň pred všeobecným súdom prostredníctvom podaného odvolania, o ktorom ešte nebolo rozhodnuté v čase predbežného prerokovania sťažnosti ústavným súdom.

23.1 Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka svoje námietky uplatnila v sťažnosti podanej ústavnému súdu, ako aj v odvolaní podanom okresnému súdu, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je odvolacie konanie skončené, musela byť sťažnosť odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, bude vo vzťahu k okresnému súdu rozhodovať odvolací súd. Súbežné podanie odvolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia odvolacieho súdu o odvolaní.

23.2 Ústavný súd preto zaujal názor, že v prípade podania riadneho opravného prostriedku (odvolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť v danom prípade považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o tomto riadnom opravnom prostriedku.

24. Ústavný súd, majúc na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, konštatuje, že v prípade rozhodnutia odvolacieho súdu bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

25. *A contrario* potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia odvolacieho súdu bude mať sťažovateľka k dispozícii možnosť podať sťažnosť na ústavnom súde v súvislosti s týmto rozhodnutím za obvyklých podmienok.

26. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady *ratio temporis* ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2019